

KOLAPS UKRAJINY - Západní dilema: Jak přiznat porážku a zachovat si tvář?!

- editor007 | 23. května 2024

UKRAJINA / RUSKO: Zapadni zvaničnici od početka godine govore o slanju trupa u Ukrajinu. Francuski predsednik Emanuel Makron poručuje kako je spreman da razmotri „bilo koji scenario“, uključujući kopnenu operaciju. Vladini zvaničnici u Estoniji i Litvaniji (uključujući premijerku Ingridu Simonite) brzo su ga podržali. A lider demokratskog poslaničkog kluba Predstavničkog doma SAD.

Hakim Džefris postao je prvi američki političar koji nije isključio mogućnost slanja trupa. Formalno, , analizira za RT Sergej Poletaev, Ukrajina nije tražila zapadne trupe – Kijev je samo tražio više oružja. Ali sada, Njujork tajms izveštava da je Kijev zvanično zatražio od SAD i NATO da pošalju vojne instruktore da obuče 150.000 regruta na njegovoj teritoriji, bliže liniji fronta. Iako su SAD odbile da udovolje zahtevu, predsedavajući Zajedničkog načelnika generalštabova, general Čarls K. Braun mlađi, rekao je da je razmeštanje instruktora NATO neizbežno i da će do toga vremenom doći.

Tema slanja trupa u Ukrajinu se često postavlja, ali su se do sada zapadne zemlje držale podalje. Zašto? Da li je moguća potpuna intervencija NATO u Ukrajini i šta bi se desilo kada bi do nje došlo? I kako bi inače Zapad mogao da okrene tok sukoba u svoju korist?

Opklada veća od života

Zapadna doktrina u odnosu na Rusiju definisana je još pre početka sukoba u punom obimu: ideja je bila da se protiv Rusije bori „rukama“ Ukrajine i na ukrajinskoj teritoriji. Cilj je bio naterati Rusiju da igra po zapadnim pravilima (idealno, pobedivši je na bojnopolju) i ponovo potvrditi klimavu globalnu hegemoniju bloka predvođenog SAD. Ali, u isto vreme, zvaničnici su želeli da minimiziraju sopstvene rizike i izbegnu uvlačenje u direktnu vojnu konfrontaciju koja bi mogla da rezultira nuklearnim ratom.

Druga osnova ove doktrine – totalni trgovinski rat – nije dala željene rezultate. Tako je 2022. godine postalo jasno da je Zapad precenio stepen svoje kontrole ne samo nad međunarodnim finansijskim sistemom, već čak i nad sopstvenim finansijskim tokovima. Uprkos određenim gubicima i dodatnim troškovima, Rusija je uspela da zameni stare trgovinske veze novima i to uz minimalan gubitak prihoda. Oštre sankcije koje je Zapad uveo sopstvenim kompanijama ispostavile su se sasvim beskorisnim, pošto Rusija uglavnom i dalje dobija najnovije zapadne proizvode i tehnologije.

Što se tiče ideje o pobedi Rusije na bojnopolju, prekretnica se dogodila u leto 2023. Posle neuspeha ukrajinske kontraofanzive, postalo je jasno da OSU neće moći da nametnu mir pod sopstvenim uslovima. Problem je u tome što je Zapad u sukobu sa Rusijom dao sve od sebe i svaki vojni ishod koji bi se mogao smatrati korisnim za Moskvu – čak i pregovori na ravnopravnoj osnovi – sada bi se smatrao porazom. Ceo svet bi shvatio da oni mogu da se suprotstave hegemonu i ne samo da izbegnu da postanu izopštenici, već čak i steknu neke beneficije. Zapad to ne može da dozvoli, jer bi to moglo da izazove lančanu reakciju u svetskim razmerama.

Dve opcije

Početak 2024. zapadne zemlje su se suočile sa dilemom: u sadašnjem proksi ratu bilo je jasno da

gube i da Ukrajina slabi, dok Rusija jača. Zapadni lideri su shvatili da će situacija nastaviti da se pogoršava do sredine ili kraja 2025. godine – do kada bi njihova sopstvena vojna proizvodnja trebalo da dobije zamah i Moskva bi mogla da počne da oseća nedostatak dobrovoljaca na frontu. Drugim rečima, najgori scenario je podrazumevao da će Rusija moći da izvede još najmanje tri uspešne vojne kampanje (leto i zima 24. i leto 25.) sa nadmoćnijim vojnim snagama.

Logika sukoba gura Zapad ka izboru o kojem smo pisali još u maju 2022. – ili direktno intervenirati i samostalno se boriti protiv Rusije, ili započeti ozbiljne pregovore sa Rusijom na temu članstva Ukrajine u [NATO](#) i šire, bezbednosti. u istočnoj Evropi.

Paradoksalno, međutim, Zapad je izabrao treću opciju: ne raditi ništa. I to ne samo zbog inercije, već i zbog slabljenja pozicije globalističkih elita, koje iza sebe imaju mnogo neuspešnih “krstaških ratova za demokratiju” , od Vijetnama do Avganistana.



Od sada, OSU slabe, razmere neprijateljstva rastu, a šanse da Zapad direktno uđe u rat, sa potencijalno katastrofalnim posledicama, svakim danom se povećavaju. U jesen 2022. godine, pre ograničene mobilizacije u Rusiji, 10-15 brigada NATO moglo je zapažene, ali prilično besmislene pobede Ukrajine kod Harkova i Hersona da pretvore u strateški uspeh – na primer, mogle su da obezbede proboj do Azovskog mora. i kasnija blokiraju Krim – ali sada bi bilo potrebno mnogo više napora da se jednostavno podrži front.

Zavaravanje sistema

Razlog neodlučnosti Zapada je jasan: strahuje od eskalacije sukoba. Rusija je najveća nuklearna sila na svetu i predsednik Vladimir Putin je više puta izjavljivao da neće tolerisati raširenu intervenciju NATO-a, koja će rezultirati nuklearnim ratom.

Upozorenja Moskve izazvala su zapadne zemlje, na čelu sa SAD, da pronađu načine da „intervenišu bez intervenisanja” i da omoguće Ukrajini da pobedi (ili barem sačuva obraz) bez direktnog poraza Rusije. Ukratko, zapadne zemlje su prinuđene da hodaju tankom linijom između poraza i nuklearnog rata, bez jasnog krajnjeg cilja na vidiku.

Posle neuspeha da se preseče kopneni koridor do Krima, Zapad nije uspeo da pronađe alternativnu vojnu strategiju. Štaviše, nema pojma kako da se izvuče iz rata iscrpljivanja koji će, čak i u slučaju pozicionog ćorsokaka i ‘statičnog’ fronta, rezultirati porazom Ukrajine, budući da je protivnik koji je višestruko slabiji (trenutna populacija Ukrajine je najmanje pet puta manji od ruskog) neizbežno će izgubiti. U istoriji vidimo dosta takvih primera.

U ovoj situaciji, jedino što su zapadni stratezi uspeali da smisle jeste da nastave da podržavaju OSU i „povećaju troškove” za Rusiju u nadi da će se Putin umoriti od borbi. Naravno, niko na Zapadu ne uzima u obzir patnje Ukrajine. Podrazumeva se činjenica da će Ukrajinci nastaviti masovno da ginu samo da bi Zapad sačuvala obraz. Niti ih briga za ukrajinski demografski i društveni kolaps (bez presedana u Evropi posle Drugog svetskog rata) ili uništenje njene infrastrukture, koje će sprečiti ne samo normalnu ekonomiju već i normalan život na ovim teritorijama dugi niz decenija. Takva pitanja se jednostavno ignorišu ili smatraju kolateralnom štetom.

Zapad možda i ne iznosi eksplicitno svoju strategiju u odnosu na Rusiju, ali je to jasno izraženo u raznim publikacijama i izjavama: cilj je da podrži OSU na frontu i istovremeno pomeri sukob dublje u rusku teritoriju u nadi da će Putin će moliti za milost pre nego što Ukrajina propadne.

Malo je verovatno da se zapadni lideri i dalje nadaju da će videti pobeđu Kijeva na bojnopolju. Sada je verovatniji cilj ili „korejski scenario“ gde niko ne pobeđuje i Ukrajina ostaje kao protivnik Rusije, ili „palestinski scenario“, odnosno večiti rat na bivšoj teritoriji Ukrajine. Ono što je jasno jeste da će Zapad učiniti sve da izbegne ozbiljne pregovore sa Rusijom.

Rat gradova

Uprkos rastućoj eskalaciji i sve većem uključivanju Zapada u sukob, jedna crvena linija i dalje postoji: Ukrajini nije dozvoljeno da udari zapadnim projektilima na „stare“ teritorije Rusije – odnosno one teritorije koje Zapad priznaje kao deo Rusije.

Međutim, načini na koje Ukrajina (uz odobrenje Zapada) zaobilazi ovu zabranu liče na metode genijalnog advokata koji pronalazi najneočekivanije rupe u zakonima. Na primer, ako se „teritorija“ tumači kao „kopno“, onda se vazdušni ciljevi ne smatraju „teritorijom“ i Ukrajina može da pogodi vazdušne ciljeve u međunarodno priznatom ruskom vazdušnom prostoru; ako dron dugog dometa ima zapadne komponente i zapadno ciljanje, ali je sastavljen u Ukrajini, to se takođe ne računa; a ako se zapadno oružje koristi pod lažnom zastavom (na primer, paravojna grupa Ruski dobrovoljački korpus sa sedištem u Ukrajini) – i to je u redu. Naravno, takvih primera je mnogo.

Zašto tako? Nije poznato da li postoje jasni sporazumi u vezi sa ovim pitanjem, ali, u svakom slučaju, Moskva je jasno rekla da će svaki očigledan napad na njene „stare“ teritorije omogućiti Rusiji da uzvrat i direktno udari zapadne gradove.

U vojnom smislu, OSU teško da će imati koristi od takve eskalacije. Prvo, ovakvim udarima ukrajinska vojska neće promeniti stratešku situaciju na frontu, kao što nije pomoglo ni bombardovanje „novih teritorija“ Rusije i Krima svim vrstama naoružanja.

Drugo, snabdevanje zapadnim raketama nije dovoljno za preopterećenje ruskih sistema protivrakete odbrane i postizanje stvarnih vojnih ciljeva. Iako povremeno rakete pogađaju njenu teritoriju, Moskva se prilagodila situaciji, preuzima mere da spreči buduće napade i izvodi uzvratne udare.



Drugim rečima, napadom na ruske gradove, (nečuvana ideja čak i u najintenzivnijim godinama

Hladnog rata), Zapad neće ništa postići, već će se samo suočiti sa povećanim rizicima i eskalacijom koju želi da izbegne.

Međutim, moguće je da će očajna situacija na frontu i potreba za nekom vrstom propagandnog uspeha pre ili kasnije naterati Zapad na takav korak - a možda će se to dogoditi vrlo brzo. Za sada se čini da je ovo najverovatniji scenario koji može dovesti do eskalacije sukoba van zone ukrajinskog „peščanika“.

Čizme na zemlji

Šta je sa slanjem trupa u Ukrajinu - da li će Zapad to zaista učiniti? Ovo je malo verovatno. Kao što je već naglašeno, u protekle dve godine razmere sukoba su se promenile i, da bi postigao uspeh, NATO bi sada morao da pošalje desetine brigada u Ukrajinu (najmanje 100.000-150.000 ljudi), nekoliko stotina aviona i pokrenuti ogromne napade krstarećim raketama (stotine rafala dnevno).

Konačno, iako bi takvi napori mogli da stabilizuju situaciju na frontu i spasu OSU (pod pretpostavkom da Kremlj kao odgovor ne proglasi veću ili čak potpunu mobilizaciju), to ne bi garantovalo poraz Rusije, već bi samo približilo nuklearni rat.

U direktnoj intervenciji, kopnene snage NATO-a (kao i ukrajinske danas) će se na kraju suočiti sa nedostatkom municije, a u vazduhu će snage NATO-a pretrpeti štetu od ruskih protivraketnih odbrambenih sistema i biće izložene napadima (trenutno izviđanje NATO-a deluje preko Crnog mora bez ikakvih prepreka). Štaviše, sukob sa Kinom se takođe nazire na horizontu i, ako NATO isprazni svoje arsenale u Ukrajini, Kina može ili posmatrati razvoj situacije ili ponuditi Rusiji direktnu pomoć.

Kao rezultat toga, zemlje NATO-a bi se našle u pozicionom sukobu sa velikim gubicima i nejasnim ciljevima. Na kraju, međutim, ovo bi moglo pomoći da se razreše protivrečnosti između Rusije i Zapada, pošto, poput tvrdoglavog deteta, blok predvođen SAD može da oseti da mora da isproba sve načine otpora pre nego što popusti.

Druga opcija za Zapad bi bila da „simbolično“ premesti trupe u Ukrajinu - na primer, da pošalje jednu ili dve brigade koje bi služile kao instruktori za regrute OSU (mada se mora reći da su, dve godine nakon rata, veterani na obe strane linije fronta su ti koje treba da nauče ostatak sveta, uključujući NATO, kako se boriti) ili samo održavati avione.

Naravno, podrazumeva se da će sve trupe treće zemlje stacionirane u Ukrajini postati vojni cilj Rusije.

U zaključku, možemo reći da zapadna doktrina - tj. kombinacija totalnog trgovinskog rata i proksi rata - nije uspela da donese pobjedu i da je svog „klijenta“ (Ukrajinu) izložila riziku od velikog poraza. Zapad se i dalje plaši da se direktno umeša u sukob, čak i kada je reč o udaru na „stare“ ruske teritorije ili funkcionisanju sistema protivraketne odbrane pod sopstvenom zastavom, a da ne pominjemo direktno slanje trupa.

Istovremeno, Zapad izbegava ozbiljne pregovore sa Rusijom, tešeći se idejom da će Rusija na kraju izgoreti od rastućih troškova i povlačenja.

U međuvremenu, Moskva se prilagođava situaciji, obnavlja svoju ekonomiju, trgovinske odnose i društvo kako bi živela i uspešno se razvijala u realnosti dugog sukoba. Strategija Zapada (ili bolje rečeno, odsustvo takve) je očigledno bila neuspešna - posebno imajući u vidu trenutni nivo uključenosti u sukob, Ukrajina bi mogla da iscrpi svoje snage mnogo pre nego što Rusija doživi bilo kakvu veću neprijatnost na frontu.

Zpracoval: První Zpravy

[ZDROJ](#)